

Cselik Ágnes

A MÁSIK OLDAL

[ELZÚGOTT MELLETTEM]

2021-09-09 | ELZÚGOTT MELLETTEM, PRÓZA

A kórházzal szemben ott a kocsmá. Régimódi, a padló terrakotta és szürke kockás járólappal lerakott, mint az ősidőkben mindenütt, ettől olyan otthonos, ismerős, unalmas. Bent sötét van és kosz. Biztos a pohár is ragad, de azért mindenkinek megfelel. Itt nincsenek nagy igények, jó ez is, sőt túl jó, ezt sem érdekelnék, annak sem tudunk örülni, ami van. Hálátlan az ember, de itt legalább van búfelejtő, ragadós pancs, a füstöt vágni lehet. Akolmeleg, nyirkos nedvesség, pedig kint az aszfalt is

olvad, kánikula van. Ilyenkor kell forró kátránnyal kátyút javítani, a narancssárga nejlonmellényes munkás négykézláb görnyed az összeköpködött járda fölé, kézzel simítja az olvadt fekete anyagot, behajol a gőzbe, a munkára figyel, óvatos mozdulattal egész a csupasz térdéig teríti a kátrányt. Mindjárt megégeti magát, izzó cafatokban hámlik majd a hús a csonttól, fedetlen tarkóján vörös már a bőr, leégett, fájni fog, és ő úgy marad, előre biccenő fejjel, mert a nyak vöröse merevvé dermed hamarosan. A kátrány gőze összevegyül a török étkezde, a gyros és a kínai étterem párájával. Van miből választani, az utcára kitett, csalé műanyag székek hívogatják az arra járókat. Ha valaki ráül, olyan lesz, mintha bevizelt volna, az izzadság tócsát formáz a feneké alá. Zsírtól csepegő ujjakkal lehet felcsippenteni a hártavékony szalvétát, és a fénylő száj körül kis csomókban gyűlik az utca pora.

**szakszerű, tapintatos,
gyakorlott**

Az étkezdék között temetkezési vállalkozás hirdeti magát. Praktikus ez is, a kórházzal szemben, biztos nagy az igény rá, de hát hol máshol legyen, ha nem ott, ahol a kereslet is nagy. Morbid

is, az étkezdék között, pedig jobban meggondolva ugyanaz az igény jelentkezik hol ilyen, hol olyan formában. Ha élünk, enni kell, ha nem, akkor jól jön a szakszerű, tapintatos, gyakorlott temetkezési ügyintézés. Be kellene menni, csak úgy érdeklődni, hogy tudjam, merre hány óra, mi mennyibe kerül, milyen költségekkel kell számolni, és vannak-e igénybe vehető kedvezmények. Nem mintha aktuális vagy sürgős lenne, de nem árt tájékozódni, több helyre is betérni, összehasonlítani a szolgáltatásokat és az árakat. Végül is okos dolog, ha az ember felkészül, ki tudja, mikor és miért vagy kiért kell majd visszatérni ide hamarosan. De előbb inni kellene valamit, mert nagy a hőség, ilyenkor jelentős a folyadékvesztés, és talán egy gyrost is megharaphatnék, vagy legyen inkább kínai?

A kórház, az igen, tényleg nyomasztó, sok beteg ember, vonszolják magukat szürke arccal, csapzottan, vizeletszag és kockás padló, nem higiénikus, látszik, hogy soha nem mossák fel rendesen, és ha mégis, akkor azt a rettentő büdös lét használják, aminek a szagát messziről megismerem, ragad minden, hányingerem van, ha csak rá gondolok.

De most nem azon az oldalon vagyok, hanem a szemköztin, ez az Üllői út páratlan oldala, a másik a páros. Felesleges hergelni magam, inkább enni kéne valamit, és elfoglalni a széket, mert mindjárt leül más, és nem kell folytonosan pattogni sem. Bemegyek, hozok valamit, a lábam elé nézek, nehogy megcsússzak, mert most mosták fel a követ, hiába gyanakszom, no lám, mégiscsak tiszta hely ez.

bezáródott

És elzúgott mellettem egy jól megtermett döglégy, egyenesen a poharamban landolt, de nem földet, hanem sörhabet ért. Egy ideig úgy tűnt, megpihen, majd lassan süllyedni kezdett. Nem mozdult – mi történik valójában? –, míg bezáródott a fehér hab felette. A korsó áttetsző oldalán, a gyöngyöző pára mögött láttam akkor, hogy rúgkapál, akár kihalászhatnám, helyette figyelem, ahogy a sör és a légy is odalesz.

Elpocsékolt élet ez is, mint annyi másik, voltaképpen szinte mind, kevés a kivétel, ha létezik egyáltalán. Keringünk körbe-körbe, belecsapódunk a sörhabba, és süllyedünk a pohár alja felé. Mindegy is, legjobb, ha itt hagyom az egészet, ezt sem kell mellre szívni túlságosan.

kép | shutterstock.com